

Việt Nam Quê Hương Ngạo Nghễ

Nguyễn Đức Quang
Sáng tác - 1950

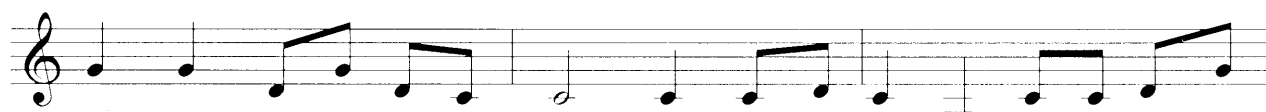
1. Ta như nước dâng dâng tràn có bao giờ tàn. Đường dài ngút

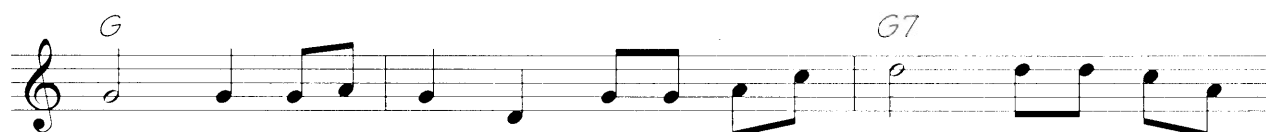
ngàn chỉ một trận cười vang vang. Lê sau bàn chân gông xiềng của thời xa

xã. Đôi mắt ta rực sáng theo nhịp xích kèn loang xoang. Ta khua xích

kêu vang dậy trước mặt mọi người. Nụ cười muôn đời là một nụ cười không

trời. Nụ cười xa vời nụ cười của lòng hồn sỏi. Bước tiến ta tràn

tới tung xiềng vào mặt nhân gian. DK. Máu ta từ thành Văn Lang
dồn lại, xitong da thịt này cha ông miệt mài. Từng ngày
qua, cười ngạo nghề đi trong đau nhức không người.
Chúng ta thành một đoàn người hiên ngang, trên bàn
chông hát cười đùa vang vang. Còn Việt Nam triệu con
tim này còn triệu khối kiêu hùng. (2. Ta như giống...)

2. Ta như giống dân đi tràn trên lò lửa hồng.
Mặt lạnh như đồng cùng nhìn về một xa xăm.
Da chạn mồ hôi nhễ nhại cuộn vòng gân tơi.
Ôm vết thương rỉ máu ta cười dưới ánh mặt trời.
Ta khuyên cháu con ta còn tiếp tục làm người.
Làm người buy hoàng phải chọn làm người dân Nam.
Làm người ngang tàng điểm mặt mày của trần gian.
Hỡi những ai gục xuống ngại dậy hùng cường đi lên.
(vào Điệp Khúc)